

Sygn. akt X Ga 306/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński (spr.)

o.o.2. Sędzia SO Grażyna Urban

Sędzia SR (del.) Stanisław Żyrek

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K. i J. B.

przeciwko M. D.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 kwietnia 2015r.

sygn. akt VII GC 1964/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 3 w ten sposób, że zasądzoną kwotę obniża do kwoty 3.200 (trzy tysiące dwieście) złotych;
2. oddala apelację w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSR (del.) Stanisław Żyrek SSO Lesław Zieliński SSO Grażyna Urban

Sygn. akt X Ga 306/15

UZASADNIENIE

Powodowie P. K. i J. B. wniesli o zasądzenie od pozwanego M. D. na ich rzecz kwoty w wysokości 34 686 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 października 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie przez Pozwanego obowiązków kierownika budowy w trakcie budowy domu jednorodzinnego w N.C. przy

ul. (...). Według strony powodowej Pozwany swoimi działaniami i zaniechaniami dopuścił się zarówno nienależytego wykonania umowy, jak i popełnił delikt prawa cywilnego.

W odpowiedzi na pozew Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, że Pozwany nadzorował wymianę gruntu. Ponadto wskazał, że bez względu na to, czy przebywałby on na budowie przez cały czas prowadzenia prac polegających na wymianie gruntów czy też nie, nie byłoby możliwym zweryfikowanie przez Pozwanego gęstości gruntu ponieważ Pozwany nie posiadał ku temu stosownej wiedzy ani możliwości technicznych. Z kolei zmiana rodzaju stropu w ocenie Pozwanego nie naruszała żadnych przepisów budowlanych.

Na rozprawie z dnia 29 lipca 2014 r. Powodowie cofnęli powództwo w zakresie kwoty 6486 zł z tytułu 23 % podatku VAT (k. - 241)

W toku postępowania Powodowie cofnęli powództwo w zakresie kwoty 14 900 zł z ustawowymi odsetkami od 12 października 2013 r. w związku z zapłatą przez ubezpieczyciela (...) S.A. części odszkodowania. Jednocześnie podtrzymali żądanie co do kwoty 13 300 zł z tytułu wydatków poczynionych przez Powodów na ekspertyzy geologiczne, monitorowanie osiadania i ekspertyzy budowlane.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015r., sygn. akt VII GC 1964/13, Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od Pozwanego na rzecz Powodów solidarnych kwotę 13 300 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2013r. do dnia zapłaty, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, zasądzając od Pozwanego na rzecz Powodów solidarnych kwotę 4152 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy w Gliwicach ustalił, że Powodowie zakupili aktem notarialnym od J. i A. S. (...) spółka cywilna rozpoczęła inwestycję (na etapie wybudowanych ścian parteru) domu jednorodzinnego R. w N. C. przy ul. (...) - gdzie funkcję kierownika budowy od początku pełnił Pozwany. Powodowie przejmując inwestycję zlecieli dotychczasowemu kierownikowi budowy tego domu - M. D. kontynuowanie przez niego tej funkcji. Następnie Powodowie sprzedali dom Państwu E. i D. R.. W sprzedanym budynku wystąpiły liczne pęknięcia ścian i uszkodzenia budynku. Państwo R. zgłosili Powodom reklamację przedmiotowego budynku. Przyczyną powstania pęknięć było niedostateczne zagęszczenie gruntu pod ławami fundamentowymi.

W budynku zabudowano niewłaściwy, niezgodny z projektem strop o niewystarczających parametrach wytrzymałościowych co przyczyniło się do pęknięć ścian. Strop budynku został wybudowany z zastosowaniem niedopuszczalnych dla tego budynku materiałów, które nie spełniają norm budowlanych. To Pozwany podjął decyzję o zabudowaniu stropu niezgodnego z projektem. Na zlecenie Powodów zostało wykonane odprowadzenie wód deszczowych z rynien i zabudowanie zbiornika na te wody, co zapobiegało dalszym uszkodzeniom budynku. Dzięki temu nie dochodziło do rozmiękania i osiadania podłoża. Prowadzony był również monitoring geodezyjny osiadania budynku, pomiar ugięcia stropu. W celu prowadzenia monitoringu zostały zamontowane plomby pomiarowe. Powodowie dwukrotnie wezwali Pozwanego do zapłaty odszkodowania, lecz Pozwany odmówił zapłaty.

Sąd Rejonowy wskazał, że przyczyną powstania szkody było niedostateczne zagęszczenie gruntu pod ławami fundamentowymi. Odpowiedzialność w tym zakresie spoczywa na kierowniku budowy, który zgodnie z obowiązującymi przepisami czuwa nad prawidłowym procesem budowy obiektu budowlanego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Pozwany zaskarżając go w części wnosząc o zmianę wyroku w jego zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa Powodów oraz zasądzenie solidarnie od Powodów na rzecz Pozwanego kosztów postępowania w pełnej wysokości za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi Pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie; art. 230 kpc przez błędnie uznanie, iż Pozwany nie kwestionował wysokości kwot za poszczególne usługi; art. 278 § 1 kpc przez wydanie zaskarżonego wyroku w oparciu o opinie nieposiadające waloru opinii biegłego sądowego; art. 217 § 3 kpc przez pominięcie wniosku dowodowego Pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron; art. 328 § 2 kpc poprzez niezamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej wydanego w sprawie

orzeczenia oraz naruszenie przepisów art. 100 kpc oraz 98 § 1 kpc, a także przepisów prawa materialnego – art. 443 kc przez błędne jego zastosowanie w przedmiotowej sprawie; art. 472 kc przez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż Pozwany jako kierownik budowy nie dochował należytej staranności; art. 415 kc przez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż Pozwany jako kierownik budowy popełnił bezprawny czyn; art. 361 kc przez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, iż pomiędzy działaniami lub zaniechaniami Pozwanego związanymi z wykonywaniem przez Pozwanego obowiązków kierownika budowy, a ewentualnym poniesieniem przez Powodów kosztów istnieje adekwatny związek przyczynowo-skutkowy; art. 362 kc przez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie oraz art. 369 kc przez błędną jego wykładnię.

W uzasadnieniu Pozwany wskazał, iż wbrew stanowisku Sądu I instancji nie zaistniał zbieg podstaw odpowiedzialności, gdyż Powodowie dochodzą roszczeń odszkodowawczych z tytułu rzekomo nieprawidłowych działań i zaniechań Pozwanego, które miały miejsce w okresie sprzed daty nabycia przez Powodów nieruchomości, na której realizowana była inwestycja. Pozwany podniósł również, że swoim zachowaniem nie dopuścił się naruszenia obowiązujących przepisów dotyczących obowiązków kierownika budowy, gdyż wbrew stanowisku Sądu I instancji fakt osobistego sprawowania przez inwestora czynności nadzoru nad realizacją inwestycji nie może stanowić o naruszeniu przez Pozwanego jakichkolwiek obowiązujących przepisów prawa. Pozwany wskazał, że Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok oparł się na prywatnych ekspertyzach, sporządzonych w oparciu o dokumenty nieznajdujące się w aktach sprawy, których wnioski nie pokrywają się ze sobą w zakresie przyczyn wystąpienia uszkodzeń budynku. Strona pozwana podniosła również, że Sąd pierwszej instancji pominął wniosek dowodowy Pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron pomimo, że dowód ten dotyczył okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany wskazał również, iż Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie w zakresie kosztów postępowania dopuścił się naruszenia polegającego na obciążeniu Pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Powodów pełnych kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Pozwanego zasługiwała na minimalne uwzględnienie w zakresie kosztów procesu. W pozostałym zakresie apelacja nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest w tym zakresie słuszny, odpowiada prawu i został wydany na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego. Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd Rejonowy w tym zakresie wyciągnął właściwe wnioski, bez przekraczania granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonych normą art. 233 k.p.c

Sąd Okręgowy zważył, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem i jednocześnie uprawnieniem Sądu orzekającego, rozstrzygającego kwestie sporne w warunkach niezawisłości i na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 kpc zasadę swobodnej oceny dowodów. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że „jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 kpc i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona” (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r., sygn. akt IV CKN 1316/00 oraz sygn. akt II CKN 817/00, niepubl.).

Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że Powodowie przejmując inwestycję zlecieli dotychczasowemu kierownikowi budowy kontynuowanie przez niego tej funkcji. Następnie Powodowie sprzedali dom Państwu E. i D. R.. W sprzedanym budynku wystąpiły liczne pęknięcia ścian i uszkodzenia budynku. Państwo R. zgłosili Powodom reklamację przedmiotowego budynku. Powstanie pęknięć, co dla Sądów obu instancji było oczywiste, nastąpiło poprzez niedostateczne zagęszczenie gruntu pod ławami fundamentowymi. Słusznie Sąd I instancji zważył, że

odnosząc się do doświadczenia życiowego i do zasad logicznego rozumowania nie sposób nie dostrzec związku przyczynowo-skutkowego między nieprawidłowym posadowieniem fundamentów, na których opiera się konstrukcja całego budynku, a pęknięciami na ścianach i stropie. Kierownik budowy czuwa nad prawidłowym procesem budowy obiektu budowlanego, dlatego Pozwany powinien dopilnować żeby budynek stał na solidnych fundamentach. Sąd I instancji również prawidłowo wskazał winę Pozwanego w wybudowaniu stropu budynku z zastosowaniem niedopuszczalnych dla tego budynku materiałów, które nie spełniają norm budowlanych. W budynku zabudowano niewłaściwy, niezgodny z projektem strop o niewystarczających parametrach wytrzymałościowych co przyczyniło się do pęknięć ścian.

W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że na skutek działania Pozwanego poprzez niedopełnienie obowiązków kierownika budowy doszło do uszkodzenia budynku. Niezależnie więc czy podstawą odpowiedzialności będzie dyspozycja art. 415 kc czy też mająca w tym przypadku zastosowanie dyspozycja art. 471 kc o nienależytym wykonaniu zobowiązania powództwo jest w pełni uzasadnione. Zakres odpowiedzialności Pozwanego potwierdził również Jego ubezpieczyciel poprzez wypłatę na rzecz Powodów należnego odszkodowania o znacznej wysokości. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji rozumowanie i doświadczenie życiowe Sądu znalazło również oparcie w ekspertyzach i aktach szkodowych ubezpieczyciela Pozwanego.

Sąd Okręgowy minimalnie uwzględnił apelację Pozwanego w zakresie kosztów procesu. Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę 4152 zł obniżył do kwoty 3200 zł, a w pozostałym zakresie oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

Powodowie pozwem z dnia 23 października 2013r. wnieśli o zasądzenie kwoty 34 686 zł. W trakcie trwania postępowania przed Sądem I instancji powodowie uznali, iż powództwo jest niezasadne w zakresie kwoty 6486 zł stanowiącej podatek VAT i w tym zakresie cofnęli powództwo.

W związku z powyższym Sąd I instancji powinien na zasadzie art. 100 kpc dokonać stosunkowego rozliczenia tych kosztów uznając, iż Powodowie wygrali sprawę jedynie w zakresie około trzech czwartych należności wskazanych w pozwie stąd też Sąd obciążył Powodów kosztami postępowania w sprawie przed Sądem I instancji w zakresie kwoty 952 zł na która składa się kwota 600 zł kosztów zastępstwa procesowego i kwota 352 złotych kosztów opłaty sądowej od pozwu.

SSR (del.) Stanisław Żyrek SSO Lesław Zieliński SSO Grażyna Urban